

A Kúria az ifj. dr. Marton Kálmán ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Varga Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása, ennek jogkövetkezményei iránt a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 3.M.1309/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Pécsi Törvényszék 1.Mf.20.349/2013/7. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

**í t é l e t e t :**

A Kúria a Pécsi Törvényszék 1.Mf.20.349/2013/7. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.1309/2011/16. számú ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt napon belül - 116.000,- (egyszáztizenhatezer) együttes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

A teljes mértékben pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének mindhárom fokú díját, valamint a le nem rótt első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

**I n d o k o l á s**

A felperes keresete a peres felek között a munkaviszony megszüntetésére létrejött közös megegyezés érvénytelenségének megállapítására és ennek jogkövetkezményei alkalmazására irányult.

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 3.M.1309/2011/16. számú ítéletével megállapította, hogy a felek között létrejött 2011. május 18-án kelt közös megegyezés munkaviszony megszüntetéséről elnevezésű megállapodás érvénytelen, az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, a felperes jogviszonya az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér-különbözet címén 1.647.300,- forintot és 2013. február 15-től kezdődően az ítélet jogerőre emelkedésének a napjáig naptári naponként 3.038,- forintot, továbbá 683.772,- forintot kártérítés, 113.962,- forintot felmentési időre járó átlagkereset és 455.848,- forintot végkielégítés címén. Kötelezte egyúttal az alperest az eljárási illeték megfizetésére és megállapította, hogy a felperes 100%-ban pernyertes lett, ezért a pártfogó ügyvéd munkadíjának megfizetésére az alperes köteles.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1993. július 1-től állt az alperes és annak jogelődei alkalmazásában, gépkocsivezető munkakörben. Feladatát képezte a munkáltató tulajdonában lévő gépkocsival a munkáltató által előállított és forgalmazott élelmiszerek, sütőipari termékek kiszállítása a megrendelők - jellemzően kereskedelmi egységek -, illetve a munkáltató üzletei részére.

A felperes és az alperes a 2011. május 18-án kelt megállapodásban

rögzítették, hogy a felperes munkaviszonya közös megegyezéssel szűnik meg ugyanezen nappal. A megállapodás aláírása során a felperes közvetlen felettese, B.Z. a felperest arról tájékoztatta, hogy a munkavégzésével kapcsolatban sorozatos problémák merültek fel, illetve saját céljára használta az alperes gépjárművét. Szóba került a közös megegyezés és a rendkívüli felmondás, mint jogviszonyt megszüntető lehetőség is. B.Z. arról tájékoztatta a felperest, hogy amennyiben a közös megegyezést választja, úgy nem fog senkinek sem elmondani semmit arról, hogy mit tapasztalt a felperes munkavégzésével kapcsolatban, illetve a közös megegyezés aláírása előtt kijelentette, hogy telefonon tájékoztatást kapott arról, hogy a felperes „haza jár” az alperes tulajdonát képező gépkocsival.

A közös megegyezés aláírását követően a felperes ismeretlen tettes ellen feljelentést tett rágalmozás vétsége miatt a Kaposvári Városi Bíróságon, mely végzésében megállapította, hogy a Kaposvári Rendőrkapitányság a nyomozást lefolytatta és annak eredményéről a bíróságot tájékoztatta. Az ismeretlen elkövető kiléte a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható, figyelemmel arra, hogy B.Z. tanúkénti kihallgatása alkalmával a büntetőeljárás során akként nyilatkozott, hogy őt telefonon senki nem tájékoztatta arról, hogy a feljelentő (a felperes) haza jár, ezt ő „blöffként” mondta a felperesnek, így a bíróság a büntetőeljárást fenti határozatával megszüntette.

A fenti végzést a felperes jogi képviselője útján 2011. szeptember 15-én vette kézhez, majd 2011. október 11-én kelt felszólító levelében az alperesnél a megállapodást megtámadta. Beadványában kérte az alperes munkáltató vezető tisztségviselőjétől, hogy a munkaviszonyát állítsák helyre és kerüljön sor a továbbiakban a szerződés megszüntetése előtti feltételekkel a további foglalkoztatására. A megtámadás nem vezetett eredményre, az alperes a 2011. október 17-én kelt válaszlevelében elzárkózott a felperes további foglalkoztatásától.

A munkaügyi bíróság a közös megegyezés érvénytelenségének megállapítása és jogkövetkezményei iránt indított perben az 1992. évi XXII. tv. (régi Mt.) 7. § (1) és (3) bekezdéseire, 9. §-ára, 10. § (1) és (2) bekezdéseire, 87. § (1) bekezdésére, 100. § (1), (4) és (7) bekezdéseire alapítottnan hozta meg az ítéletét.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a megtámadási határidőt nem mulasztotta el és az Mt-ben meghatározottak szerint járt el, mivel a felperes büntető feljelentést tett, és annak eredményétől tette függővé, hogy a közös megegyezés megtámadásával kapcsolatos eljárást megindítja-e. 2011. szeptemberében vette kézhez a büntetőeljárás során keletkezett eljárást megszüntető határozatot, ezután bizonyosodott meg kétséget kizáróan afelől, hogy B.Z. megtévesztette és ezen időponttól indult a megtámadás előterjesztésére nyitva álló határidő. A felperes igazolta, hogy ezzel összefüggésben az alperest felszólította, aki arra válaszolt is. A felperes ezt

követően volt abban a helyzetben, hogy keresettel forduljon a bírósághoz és kérje a közös megegyezés érvénytelenségének megállapítását.

A bíróság megállapította, hogy a felperes részéről csatolt büntetőeljárást megszüntető határozat egyértelműen hivatkozott B.Z. tanúvallomására, mely szerint ő csak „blöffölt” a telefonhívásokkal kapcsolatban. Az alperes sem eljárása, sem a büntetőeljárás során nem hivatkozott konkrétumokra, illetőleg nem bizonyosodott be még a büntetőeljárásban sem, hogy a telefonhívások valós hívásokat takartak volna, éppen ellenkezőleg, B.Z. elismerte a büntetőeljárás során, hogy csak „blöffként” tette ezen nyilatkozatát akkor, amikor a felperes aláírta a jogviszonya megszüntetésére vonatkozó megállapodást. A felek részéről megkötött megállapodásban a B.Z. részéről tett azon nyilatkozatot, mellyel telefonhívásokra hivatkozott a felperes munkavégzésével kapcsolatban, majd utóbb kijelentette, hogy azt csak „blöffként” tette, olyan lényeges körülménynek minősítette, mely alkalmas volt arra, hogy megtévesztés jogcímén érvénytelenné tegye a közös megegyezésre vonatkozó megállapodást. A felperes a nyilatkozata szerint enélkül nem írta volna alá a közös megegyezést és azt csak kifejezetten az erre való hivatkozás miatt tette meg. B.Z. ezzel a nyilatkozatával megtévesztette a felperest a közös megegyezésre vonatkozó megállapodás aláírásakor, ezért a bíróság az Mt. 9. §-a alapján a megállapodás érvénytelenségét mondta ki, egyúttal alkalmazni rendelte az Mt. 10. § (1) és (2) bekezdésében írtakat.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Pécsi Törvényszék 1.Mf.20.349/2013/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és az alperest az eljárási illeték és a pártfogó ügyvédi munkadíj viselésére kötelezte.

A tényállást azzal egészítette ki, hogy a felperes az ismeretlen tettes ellen rágalalmazás vétsége miatt tett feljelentésében azt állította, az ismeretlen személy, vagy személyek 2011. április és május 18-a között munkahelyén telefonon több alkalommal valótlannal állították B.Z. nevű munkahelyi felettése előtt, hogy ő a cég tulajdonát képező élelmiszereket eltulajdonította és azokat lakókörnyezetében árusította.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolása szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes az Mt. 7. § (3) bekezdése szerinti határidőn belül gyakorolta-e a megtámadás jogát.

Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a felperes tényként elfogadandó előadása szerint a munkaviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetéséről a megállapodást azért írta alá, mert közvetlen munkahelyi felettése azt közölte vele, hogy „hazajár”: azaz hazaviszi a munkáltatója tulajdonát képező árut, és otthon árulja. Ez utóbbi közlést a felperes által tett - és a büntető bíróság által is idézett - feljelentés tartalma alátámasztotta.

Azt pedig, hogy valójában nem voltak olyan telefonhívások, és a felperes terhére rótt kötelezettségszegésről információi az

alperesnek - mint amit a megállapodás megkötése előtt a felperessel közölt -, a felperes a bíróság büntető eljárást megszüntető végzéséből tudhatta meg, amit részére 2011. szeptember 14-én kézbesítettek. A megtámadás okáról, a tévedéséről ekkor szerezhetett tudomást, azaz ekkor ismerhette fel, hogy a megállapodás megkötésekor tévedésben volt, így az Mt. 7. § (3) bekezdése szerinti 30 nap ettől számítható. A felperes a megállapodást 2011. október 11-én kelt levelében támadta meg, még a 30 napos szubjektív és a 6 hónapos objektív határidőn belül, majd annak elutasítását követően igényét bíróság előtt per útján érvényesítette.

Az ügy érdeme tekintetében elfogadhatónak találta a felperesnek azon állítását, hogy őt a megállapodás megkötésére az a tényközlés indította, hogy valaki, vagy valakik őt a munkáltatója előtt megrágalmazták, ami B.Z. eljárásából következően az alperes bizalmát megingatta. Ez viszont később megalapozatlannak minősült, mert kiderült, hogy a munkáltató B.Z. által közölt telefonhívásokat nem kapott. A téves közlés az alperestől származott.

A felperes tévedése lényeges tényre vonatkozott, mert a döntése kialakításában - a munkáltató bizalmának megrendülése, esetleg súlyosabb jogkövetkezmény, úgymint rendkívüli felmondás elkerülése - döntő szerepet játszhatott, ami elegendő oka lehetett a közös megegyezés elfogadásának.

Rámutatott arra, hogy az alperes érvelésével szemben a megállapodás eredményes megtámadásánál nem annak van jelentősége, hogy az alperest mi motiválta a közös megegyezés megkötésekor (az, hogy a felperes munkavégzésével általában elégedetlen volt, vagy kötelezettségszegést tapasztalt a részéről), hanem az volt a lényeges, hogy a felperest mi, milyen jelentős tény vagy körülmény ösztönözte a megegyezésre, ami később - az alperes hibájából - tévesnek bizonyult.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az első-, és másodfokú ítélet „megváltoztatását”, tartalmát tekintve hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását kérte.

Hivatkozása szerint a jogerős ítélet az Mt.7. § (3) bekezdésébe, a Pp. 251. § és 157. §-ába ütközik.

Álláspontja szerint a felperes elkésetten támadta meg az alperessel kötött munkaviszonyt megszüntető megállapodást, így az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül járt el, amikor nem utasította el a felperes keresetét idézés kibocsátása nélkül, illetve jogszerűtlen volt a másodfokú ítélet is, mivel a pert meg kellett volna szüntetnie. Érvelésének alátámasztásra hivatkozott az EBH.2006.1534. elvi határozatban foglaltakra. Előadása szerint a felperes számára a feljelentése alapján indított büntetőeljárás semmilyen új tény nem eredményezett, és a felperes pontosan tudta, hogy az alperes milyen indok alapján kezdeményezte a munkaviszonya megszüntetését, ehhez képest a büntetőeljárást befejező határozat semmilyen olyan adatot nem tartalmazott, amelynek fel-, és megismerésétől kezdődhetett

volna a megtámadási határidő.

Álláspontja szerint éppen a felperes volt az, aki megfosztotta az alperest attól a lehetőségtől, hogy a felperes munkaviszonyának alperes által történő rendkívüli felmondása esetén annak valós, okszerű és jogszerű voltát tudja bizonyítani, amikor a felperes tiltakozott ezen fajta alperesi intézkedés ellen és ezért az alperes a közös megegyezést választotta.

Iratellenesnek tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy a B.Z. azt „blöffölte” a felperesnek, hogy több olyan telefont kapott, miszerint az „hazajárt”: azaz hazaviszi a munkáltatója tulajdonát képező árút és otthon árulja, ugyanis előadása szerint a „hazajárás” csak annyit jelentett, hogy a felperes a szolgálati járművel hazament a házához. A felperes pedig sorozatosan megszegte az alperes utasítását, melyben megtiltották neki, hogy a gépkocsival hazamenjen. A munkaviszonyának megszüntetésére is ezért került sor.

Iratellenes a másodfokú ítélet azért is, mivel nem valós, hogy az alperes felperesbe vetett bizalmát valamilyen rágalmazás megingatta volna, valójában az alperes türelme fogyott el a felperes sorozatos és szándékos kötelezettségszegései, hazajárásai miatt. Felperes tévedése nem lényeges tényre vonatkozott, hiszen a lényeges tényekkel pontosan tisztában volt, azaz hogy az alperes türelme elfogyott a fenti okból.

Az alperes végül hivatkozott arra is, hogy a felperes keresete jogellenes fenyegetés alkalmazásáról szól. Ezzel összefüggésben utalt arra az egységes bírósági gyakorlatra, miszerint egymagában az a körülmény, hogy a munkáltató a munkavállaló által elkövetett kötelezettségszegés vagy valamely magatartás miatt jogszerű eljárás megindítását helyezi kilátásba, nem jelent jogellenes fenyegetést. Ezért az adott esetben a felperes azon hivatkozása, hogy a megtámadás indoka az volt, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetése hiányában az alperes rendkívüli felmondást helyezett kilátásba, nem alapos, mivel ez nem minősült jogellenes fenyegetésnek (BH1998.50., BH2002.74.). Ezzel a gyakorlattal ellentétes a másodfokú bíróság ítélete, mikor kimondja, hogy önmagában a felperes rendkívüli felmondástól való félelme elegendő oka lehetett a közös megegyezés elfogadásának.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte az alperesi felülvizsgálati kérelem „elutasítását”, mely tartalmát tekintve a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult az alperes perköltség viselésére kötelezése mellett.

Hivatkozása szerint az alperes által megjelölt eseti döntések arra mutatnak rá egyöntetűen, hogy a megtámadás határideje a tévedés vagy megtévesztés felismerésétől kezdődik. A megtámadási határidőre az elévülés szabályai az irányadóak, azzal, hogy 6 hónap elteltével a megtámadás joga nem gyakorolható.

Hivatkozott az Mt. 87. § (1) bekezdés a) pontjában, Mt. 7. §-ában írtakra és ezekkel összefüggésben fenntartotta azon álláspontját, hogy 2011. szeptemberében vette kézhez azokat a büntetőeljárás

során keletkezett iratokat, melyekből megbizonyosodhatott arról, hogy B.Z. a munkaviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetése során megtévesztette, és ettől az időponttól kezdődően gyakorolhatta a megtámadás jogát.

Utalt arra, hogy az alperesnek lehetősége lett volna a rendkívüli felmondás alkalmazására, de ezzel nem élt, ez azonban a felperesnek nem róható fel.

Életszerűtlennek és jogilag megalapozatlannak tartotta az alperes azon érvelését, hogy jogszerűen járt el a közös megegyezés aláírásakor, és nincs annak jelentősége, hogy B.Z. „blöffel” vette rá felperest a munkaviszonyt megszüntető okirat aláírására. Fenntartotta azon állítását, hogy a munkaviszonyának megszüntetését követően azért tett feljelentést ismeretlen tettes ellen, mert B.Z. azt mondta, hogy a munkaviszonyának megszüntetésére azért került sor, mert arra vonatkozóan kapott telefonhívásokat, hogy felperes hazajár a szolgálati gépkocsival, illetve a cég áruját „saját zsebére” árulja.

Jogilag releváns ténynek kell tekinteni azt, hogy a felperest azzal tévesztette meg az alperes, hogy bizonyítéka van ellene, mely tekintetében utóbb kiderült, hogy csak „blöff” volt.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

Az Mt. 7. § (1) bekezdése szerint a megállapodás – így a peres felek közötti közös megegyezés is – megtámadható, ha a fél annak megkötésekor lényeges tényben vagy körülményben tévedett, feltéve, ha tévedését a másik fél okozta vagy azt felismerhette, illetőleg, ha mindkét fél ugyanabban a téves feltevésben volt. Megtámadható a nyilatkozat akkor is, ha annak megtételére a felet jogellenes fenyegetéssel vették rá. A (2) bekezdés alapján a megállapodást az támadhatja meg, akit megtévesztettek, a nyilatkozat megtételére jogellenes fenyegetéssel vették rá, illetőleg az, aki téves feltevésben volt. A (3) bekezdése alapján a megtámadás határideje harminc nap, amely a tévedés vagy a megtévesztés felismerésétől, illetve jogellenes fenyegetés esetén a kényszerhelyzet megszűnésétől kezdődik. A megtámadási határidőre az elévülés szabályai megfelelően irányadók azzal, hogy hat hónap elteltével a megtámadás joga nem gyakorolható. A megtámadást az Mt. 7. § (4) bekezdése szerint a (3) bekezdésben meghatározott határidőn belül írásban kell a másik féllel közölni. Ezt követően az eljárásra a munkaügyi jogvita intézésének szabályai az irányadók.

A fent hivatkozott szabályokhoz képest az Mt. 202. § (1) bekezdés b) pontja alapján a keresetlevelet az intézkedés közlésétől számított harminc napon belül lehet előterjeszteni a munkaviszony megszüntetésével – ideértve a közös megegyezésen alapuló megszüntetést is – kapcsolatban.

A Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy külön jogszabály a keresetindításra határidőt

állapít meg, ezt a felperes elmulasztja, és igazolási kérelmet sem terjeszt elő, vagy azt a bíróság elutasítja.

A Pp. ezen rendelkezését a megtámadásra és a munkaügyi jogvitára vonatkozó szabályokkal egybevetve megállapítható, hogy jelen perben először azt kellett vizsgálni, hogy a felperes az Mt. 202. § (1) bekezdés b) pontjában írt keresetindítási határidőt megtartotta-e, és amennyiben igen csak ezt követően kell azt érdemben vizsgálni, hogy az Mt. 7. §-ában írtak szerinti határidőben élt-e a megtámadás jogával.

A felperes a megtámadás jogát a 2011. október 11-én kelt felszólító levelében gyakorolta az alperes felé, aki a 2011. október 17-én kelt válaszlevelében elzárkózott az abban foglaltak teljesítésétől. A felperes ezt követően az Mt. 202. §-ában írt 30 napos határidőn belül, 2011. október 17-én terjesztette elő kereseti kérelmét az elsőfokú bíróságon, azaz a keresetindítási határidőt nem mulasztotta el, ezért helyesen járt el mind az első-, mind a másodfokú bíróság, amikor a pert a Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja, a Pp. 157. § és 251. § (1) bekezdése alapján nem szüntette meg. Az ügy érdemére tartozik annak vizsgálata, hogy a megállapodás megtámadása határidőben történt-e (EBH.2010.2247.).

Az alperes fenti állítását - miszerint a felperes a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntető megállapodást a felperes elkésetten támadta meg - a Kúria a felülvizsgálati kérelem keretei között érdemben vizsgálta [Pp. 275. § (2) bekezdés].

A felperes keresetében maga is arra hivatkozott - egyebek mellett - , hogy a 2011. május 18-án kelt munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntető megállapodás megkötésekor tévedésben volt, illetve alperes munkavállalói megtévesztették azzal, hogy azt állította felperesnek B.Z., az ő közvetlen felettese, hogy egy meg nem nevezett személytől olyan - telefonon kapott - információkkal rendelkezett, hogy a felperes a szolgálati gépkocsit a rendeltetéstől eltérően használta, a cég árúját eltulajdonította és azzal „üzletelt”. A felperes saját előadása szerint is ezeket követően döntött úgy, hogy a munkaviszonyát közös megegyezéssel szünteti meg. Azt is elmondta felperes, hogy már a megegyezés aláírásakor megfogalmazódott benne, hogy feljelentést fog tenni ismeretlen tettes ellen rágalmazás miatt (jegyzőkönyv, 3. oldal).

A fentiekre tekintettel annak a megtámadási határidő kezdő időpontjára nem volt kihatása, hogy a felperes esetleges tévedése, megtévesztése a megállapodás aláírásakor abban állt, hogy B.Z. „blöffölt”, vagy csak azt hitte a felperes a tájékoztatás alapján, hogy volt telefonhívás és emiatt írta alá a megállapodást, mivel a felperesnek már a megállapodás aláírásának időpontjában tudnia kellett azt, hogy ezek az állítások valósak-e vagy sem. Felperes azokat egyébként olyannyira nem tartotta valósnak, hogy már ekkor elhatározta - majd később, az aláírást követően hamarosan ténylegesen is - feljelentéssel élt ismeretlen tettes ellen rágalmazás miatt. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a felperes legkésőbb már a feljelentés megtételekor - de jelen esetben már

inkább a megállapodás megkötésekor - fel kellett, hogy ismerje, hogy a B.Z. által közölt információ nem volt valós.

A felperesnek a megállapodás megkötésekor, de legkésőbb a feljelentés megtételekor már tudnia kellett B.Z. megtévesztő nyilatkozatáról, hiszen éppen azért tett feljelentést, mert ismeretlen személy megrágalmazta, azaz olyat állított róla, mely nem volt valós és emiatt hátrány érte. Ezek alapján viszont a megállapodás megtámadása határidőben nem történt meg - hiszen a feljelentés megtételére 2011. május 18-át követően hamarosan sor került, ehhez képest a megtámadó jognyilatkozatot csak a 2011. október 11-én kelt okiratban küldte meg az alperes részére - így erre a felperes jogszerűen nem hivatkozhat, és a megállapodás érvényesnek tekintendő (EBH.2006.1534).

Miután a peres felek közötti munkaviszony megszüntetésére irányuló közös megegyezést elkésztetten támadta meg tévedésre, megtévesztésre hivatkozással, a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, míg az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján. A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén, a felperest képviselő pártfogó ügyvédi díjának viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul. Az első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel.

Budapest, 2014. november 5.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró**  
**A kiadmány hitelével:Nné tisztviselő**